

Китоби Юил ва Калисои Лаодикиягии Адвентистони рӯзи ҳафтуми — Шумораи ҳаждаҳ

Jeff Pippenger

2025-12-25

Рақами Ҳаждаҳ

Мо аҳди Абромро баррасӣ мекунем, ва ҳанӯз ба он унсури пешгӯии Абром, ки бо оятҳои аввали китоби Юил иртиботи мустақим дорад, напардохтаем. Пешгӯии Абром дар бораи 400 соли бандагӣ, ҳамроҳ бо 430 соли Павлус, сохтори пешгӯёнаро ба вучуд меорад, ки бо 1290 соли Дониёл 12:11 мутобиқат мекунад. Пешгӯии 1290-солаи ояти ёздаҳум давраи пешгӯёнаи омегаи хатти 430-солаи Абром ва Павлус мебошад. Ин ҳақиқат яке аз унсурҳои он чизест, ки дар рӯзҳои охир кушода мешавад ва доноёно аз бадкорон чудо месозад.

Вобаста ба пешгӯии омегагии 430 сол рамзи «чаҳор насл» низ буд, ки давраи вақти имтиҳонӣ барои он миллатро муайян мекард, ки қавми баргузидаи Худоро дар бандагӣ нигоҳ медошт. Барои Мусо он Миср буд; барои яқсаду чилу чор ҳазор нафар, ки суруди Мусоро месароянд, он таърихи Иёлотӣ Муттаҳида аз соли 1798 то қонуни якшанбе мебошад. Иёлотӣ Муттаҳида, ки дар Ваҳй боби сиздаҳ ҳамчун «ваҳшии замин» тасвир шудааст, ҳамчун барра оғоз мекунад ва анҷомаш ба сухан гуфтан чун аждаҳо мерасад. Юсуф, ки рамзи Барра аст, он давраи озоиштагии нисбии Мисро намоёндагӣ мекунад, то вақте ки фиръавни наво бархост ва бандагӣ оғоз ёфт. Пас, миллате ки дар насли чорум доварӣ мешавад, ва он барои Мусо Миср буд, Иёлотӣ Муттаҳида аст. Бақия дар қонуни якшанбе доварӣ мешавад, чунон ки инро балоҳое, ки барои ибриён бо хун бар сутунҳои дари хонаҳояшон ба авҷ расид ва баъдтар барои миллати Миср дар Баҳри Сурх, намунавор нишон медиҳанд. Юсуф ва Мусо фиръавни нек ва фиръавни бадро намоёндагӣ мекунанд, ки барои Иёлотӣ Муттаҳида аввал барра ва сипас аждаҳо мебошад.

Пешгӯии Ибром дар бораи доварӣ дар насли чаҳорум ин воқеиятро низ дар бар мегирифт, ки анҷоми муҳлати имтиҳон тадриҷӣ аст; зеро дар иҷрои пешгӯии Ибром тавассути Мусо на танҳо муҳлати имтиҳон барои Миср ба поён расид, балки ҳанӯз барои амӯриён вақт боқӣ монд, то ҷоми замони имтиҳонии худро пур кунанд,—баъд аз он ки Миср ҷоми худро пур карда буд. Баҳри Сурх барои Миср ҳамон қонуни якшанбе барои Иёлотӣ Муттаҳида буд, ва сипас «ҳар кишвари дигари рӯи замин» «ба намунаи» Иёлотӣ Муттаҳида «пайравӣ хоҳад кард», чунон ки инро амӯриён пас аз анҷоми муҳлати имтиҳони Миср муаррифӣ мекунанд.

Амӯриён яке аз даҳ қабилаанд, ки ҷаҳонро аз дарёи Миср то дарёи Бобил, дар аҳди Абром, муайян месозанд; бинобар ин, амӯриён миллатҳои ҷаҳонро намоёндагӣ мекунанд, ки муҳлати имтиҳони ҷудогонаи худро ҳамчун миллатҳо пас аз қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида ба поён мерасонанд. Амӯриён рамзи китобии онанд, ки доварӣ бар ҷаҳон баста мешавад, ва ин дар насли сеюм ва чорум воқеъ мегардад. Баҳри Сурх рамзи баста шудани

муҳлати имтиҳон барои Иёлотӣ Муттаҳида аст, ва амӯриён миллатҳоро намояндагӣ мекунанд, ки тадриҷан муҳлати имтиҳони худро мебанданд, то он даме ки муҳлати имтиҳони башарият пурра баста шавад. Аз ин рӯ, амӯриён рамзи давраи бухрони қонуни якшанбе аз Баҳри Сурх то раҳони бодӣ шарқӣ мебошанд, ҳангоме ки роҳи раҳӣ барои қавми Худо кушода мешавад.

Аммо пешгӯии Абром на танҳо ба насли ҷаҳорум аз лиҳози Иёлотӣ Муттаҳида ҳамчун Миср ва ҷаҳон ҳамчун Амӯриён ишора мекунад, балки муҳимтар аз он, насли қавми Худро, ки аз Баҳри Сурх мегузаранд, ҳамчун «насли ҷаҳорум» ҷой медиҳад. Вақте ки мо он чиро, ки метавонем, аз фаҳмиши «ҷор насл» дар қадами аввали Абром аз се қадам берун кашем, қадамҳои дуюм ва сеюми аҳди Иброҳимро баррасӣ хоҳем кард. Қадами дуюм боби ҷаҳорум аст, ва қадами сеюм, албатта,— боби бисту дуюм.

Дар боби дувоздаҳуми Дониёл се давраи нубувватӣ муайян шудаанд, ва ҳамаи онҳо замони нубувватиро ифода мекунанд, ки дар соли 1844 ба поён расид. Он се давра дар айёми охир кушода мешаванд, ва он се давра афзоиши донишero ифода мекунанд, ки бар сари қавми Худо дар айёми охир меояд. Масеҳ, ҳамчун Он Марди либоси катонӣ дар ояти ҳафт, нахустини он се давраи нубувватиро баён мекунад, ва бо ин амал Худро бо ғариштаи Ваҳӣ боби даҳум ҳамоҳанг месозад, ки на бар об, балки бар замин ва баҳр меистад.

Ва он ғариштае ки дидам бар баҳр ва бар замин истода буд, дасти худро сӯи осмон бардошт, ва ба Ё, ки то абад зистааст, ки осмон ва он чиро ки дар он аст, ва замин ва он чиро ки дар он аст, ва баҳр ва он чиро ки дар он аст, офаридааст, қасам ёд кард, ки дигар вақт нахоҳад буд. Ваҳӣ 10:5, 6.

Дар ояти ҳафтуми боби дувоздаҳум марди либоси катонӣ низ ба Ё, ки то абад зинда аст, қасам меҳӯрад.

Ва шундама он марди катонпӯшо, ки бар болои обҳои дарё буд, вақте ки дасти ростӣ худ ва дасти чапи худро сӯи осмон бардошт, ва ба Он ки то абад зинда аст, қасам хӯрд, ки ин барои як замон, ва замонҳо, ва нисфи замон хоҳад буд; ва ҳангоме ки пароканда сохтани қудрати қавми муқаддасро ба анҷом расонад, ҳамаи ин чизҳо ба итмом хоҳанд расид. Дониёл 12:7.

Ба мо аз тариқи илҳом маълум гардониди шудааст, ки ҳамаи хатти нубуввате, ки дар китоби Дониёл ҷойгир аст, дар китоби Ваҳӣ идома меёбад, ва фаҳмиши Миллеритӣ ин аст, ки ин ду тавсиф порчаҳои мутавозии Масеҳ мебошанд. Масеҳ ҳамчун Ғариштае, ки китоби хурдро дар даст дорад, дар китоби Ваҳӣ анҷоми татбиқи вақти нубувватиро дар соли 1844 муайян месозад, ва Масеҳ ҳамчун Марде, ки либоси катонӣ дар бар дорад, дар китоби Дониёл муайян месозад, ки вақте қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида фаро расад, ҳамаи аҷоибӣ рӯйи охири Дониёл ба анҷом хоҳанд расид. Дар дохили он таърихи муқаддасе, ки пеш аз қонуни якшанбе воқеъ мешавад ва ба он мунтаҳӣ мегардад, қавми Худо бояд барои муддате, ки бо рамзи 1260 ифода шудааст, пароканда гардониди мешуданд. Давраи парокандагӣ, ки пеш аз қонуни якшанбе меояд, дар боби ёздаҳуми китоби Ваҳӣ баён шудааст, ки дар он Мӯсо ва Илос кушта мешаванд ва барои се рӯзу ним дар кӯча мурда меҳобанд, ки ин рамзи

1260 мебошад.

Дар ояти ҳафтум, марди либоси катонӣ муайян мекунад, ки ҳангоме ки пароканда шудани қудрати қавми муқаддас пас аз сеюним рӯзи худ ба анҷом расад, «аҷоиб», ки бар сари қавми Худо дар айёми охир меоянд, ба поён хоҳанд расид. Мо мақолаи гузаштагонро бо шарҳи хоҳар Уайт бар боби сеюми Закаръё ба анҷом расондем. Қумлаи аввал чунин мегуфт: «Рӯъёи Закаръё дар бораи Ғушаъ ва Фаришта бо қувваи хос ба таҷрибаи қавми Худо дар манзараҳои хотимавии рӯзи бузурги қафрат татбиқ мегардад.» Дар ин боб ва дар шарҳи илҳомбахши хоҳар Уайт бар ин боб, садӯ чихилу ҷаҳор ҳазор ҳамоно «мардони мӯчиби ҳайрат» мебошанд. «Аҷоиб»-и рӯъёи охирини Дониёл, ки тавассути қонуни рӯзи якшанбе ба анҷом мерасанд, ҳамоно «аҷоиб»-е мебошанд, ки бо мӯҳригузори қавми Худо алоқаманданд.

Боби дувоздахуми Дониёл нурро фароҳам меоварад, ки садӯ чихилу ҷаҳор ҳазорро дар рӯзҳои охир мӯҳр мезанад. Он нур бо се давраи пешгӯёна ифода шудааст, ки ҳамаи онҳо дар таърихи миллритӣ муайян гардида ва ҳамчун ҳақиқат барқарор шуда буданд. Ин се давра дар се оят пешниҳод шудаанд ва се сутунанд, ки сохтори ҳақиқатро барпо мекоранд. Сохтори ҳақиқат бо раванде сеқадамӣ барпо дошта мешавад. Он раванди сеқадамӣ дар дохили порчаи иборат аз нӯҳ оят (4–12), ба воситаи он се ояте ифода шудааст, ки замони пешгӯёнаро пешниҳод мекунанд. Ин се давраи пешгӯёна, вақте аз нуқтаи назари фаҳмиши бунёдии миллритӣ баррасӣ мешаванд, се давраи рамзиро ба вуҷуд меоранд, ки мутобиқи фаҳмиши миллритӣ муайян гардидаанд, аммо унсури вақтро татбиқ намекунанд.

Се давра дар худ ҳамоно порчаи Навиштаҷот ҷой гирифтаанд, ки «раванди муҳр шудан ва сипас кушода шудани нубувват»-ро муайян мекунад, ва он ҳамчунин тавсифи классикии библиявии як раванди сегонаи имтиҳонро дар бар мегирад. Он нӯҳ ояте, ки бо амри ба Дониёл додашуда барои муҳр кардани китоби худ оғоз меёбанд, ҳамоно оятҳои ҳастанд, ки дар онҳо ин се давра баён шудаанд; ва дар он нӯҳ оят раванди поксозие, ки ҳангоми кушода шудани ҳақиқат анҷом меёбад, бо иборати «поксохта, сафед гардонида ва озмуда» ифода шудааст. Ин се давра дар он се оят ҳамоно афзоиши донишанд, ки дар вақти охир, дар айёми охирин, воқеъ мешавад ва раванди ниҳони имтиҳон ва муҳригузори қавми аҳди Худоро ифода менамояд. Ҳамоно таърихест, ки дар он «аҷоиб»-и рамзие, ки дар айёми охирин бар сари қавми Худо меоянд, баён шудаанд. Лутфан ин порчаро бори дигар бихонед.

Се давра, ки дар се оят дар он порчаи иборат аз нӯҳ оят омадаанд, авчи китоби Дониёлро ифода мекунанд, ва авҷе, ки дар он ҷо тасвир шудааст, авчи хатти ботинии нубувват аст; ин достони он аст, ки ҷӣ гуна санге бидуни дастҳо аз кӯҳе «бурида» мешавад, ки ин ҳамоно достони бақияи содиқ аст. Он хатти ботинӣ дар бобҳои даҳум ва дувоздахум ифода ёфтааст, ва авчи хатти берунии нубувват дар оятҳои хотимавии боби ёздаҳум ва чанд ояти аввали Дониёл дувоздахум ҷой дорад.

Он се давра ҳамчунин авчи рӯъёҳои шаҳодати ҳар ду — дарёи Улай ва дарёи Ҳиддиқал — мебошанд, ва он се оят як давраи нубувватиро дар бар мегиранд, ки иҷрои авҷирифтаи нубуввати замони аҳдро ифода мекунад, ки Ибром ва Павлусро ҳар ду ро ҳамчун шоҳид пеш меорад. Исо, ҳамчун Он Марди либоси катонӣ, дар ояти ҳафт бар рӯи об қадам мезанад.

Дар ояти ёздаҳ ду овоз, ки ҳамчунин овози Масеҳ мебошанд, Ибром ва Павлус ба шаҳодат истодаанд. Дар ояти дувоздаҳ таърихи муҳр задани қавми Худо намоёндагӣ шудааст, зеро саду чилу чор ҳазор бокира мебошанд, ва бокираҳо масали даҳ бокираро таҷриба мекунанд, ва баракат дар ояти дувоздаҳ бар онҳост, ки мунтазиранд. Онҳое ки дар масал мунтазиранд ва ки «муборак» мебошанд, ҳамонҳоянд, ки ҷомаро мегиранд, ки ба онҳо иҷозат медиҳад, то ба ақди никоҳ дароянд, хангоме ки дар баста мешавад.

Дар ояти ҳафтум Исо бар рӯи об роҳ меравад, ки ин тарсро ба вучуд меоварад, аммо Петрус тасмим мегирад, ки имон оварад, ва оғоз мекунад роҳ рафтан ва Худоро ҷалол додан; вале Петрус бисёр вақт рамзи ҳар ду синф аст, ва ҷалол боз ба тарс табдил меёбад, зеро соати довариӣ ӯ фаро расида буд. Давраи аввале, ки дар ояти ҳафтум ҷойгир аст, паёми фариштаи аввалро намоёндагӣ мекунад. Исо бар рӯи обҳост, ки рамзи тарс ва фариштаи аввал аст. Сипас Исо давраеро муайян мекунад, ки дар он Ӯ қавми Худо пеш аз довариӣ қонуни якшанбе ҷалол хоҳад дод. Ҳар се унсури се фаришта дар дохили ояти ҳафтум ҳастанд, зеро ояти ҳафтум нахустини се оятест, ки се фариштаро намоёндагӣ мекунанд.

Ояти ёздаҳум бо шаҳодати омегавии худ нисбат ба овозҳои алфавии Абром ва Павлус як «дуқабатшавӣ»-ро фароҳам меоварад. Овозҳои «дуқабатшуда»-и онҳо ба ҳам мепайванданд, то нубуввати замони аҳдро баён намоёнд, ва ояти ёздаҳум ин нубувватро ҳамчун омега ба иҷро мерасонад, бо муайян сохтани давраи нубувватие, ки бо сукути Бобил дар соли 1798 анҷом меёбад, ва ба ин васила сукути Бобилро хангоми бархостани Микоил дар айёми охир тимсол месозад. Дар ояти ёздаҳум мо дуқабатшавии анбиё ва давраеро дорем, ки ду сукути Бобилро намоёндагӣ мекунад; бинобар ин он хабари фариштаи дуюмро намоёндагӣ менамояд, ки эълон кард: «Бобил сукут кард, сукут кард».

Ояти ҳафтум паёми фариштаи аввал аст, ва ояти ёздаҳум паёми фариштаи дуюм аст, ва ояти дувоздаҳум, ки Дониёл 12*12 ё Дониёл 144 мебошад, дар бораи тафриқа миёни доноён ва аблаҳон аст, ки он дар ҷараёни доварӣ анҷом меёбад ва бо зуҳури хислат дар бухрони доварӣ ба анҷом мерасад. Ояти дувоздаҳум паёми фариштаи сеюм аст, ки нишон медиҳад ҷаҳон ҷӣ гуна ба ду синф ҷудо мешавад, ва ҳамтои тасвири зоҳирии ин ҷудоии айнан ҳамон, ки ба фариштаи сеюм тааллуқ дорад, ҷудоии ботинии фариштаи сеюм аст, ки дар ояти дувоздаҳум муаррифӣ шудааст. Ояҳои ҳафтум, ёздаҳум ва дувоздаҳум паёми се фаришта мебошанд, ва ин оятҳо он нур мебошанд, ки дар айёми охир кушода мешавад. Кушода шудани ин се оят дар айёми охир бо Ваҳй боби даҳум мутобиқат дорад.

Масеҳ ҳамчун фариштаи қавӣ, ҳамчунин ҳамчун Шери қабилаи Яҳудо дар боби даҳум, чун «шер» нидо кард, ва ғарриши Ӯ ҳафт раъдро ба вучуд овард, ки онҳо мӯҳр зада шуданд, чунон ки боби даҳуми Дониёл низ чунин буд. Инҳо порчаҳои мутанозир мебошанд. Ба ин сабаб, он се давра дар боби дувоздаҳум, инчунин ҳамон ҳафт раъди Ваҳйи боби даҳум мебошанд.

«Ҳафт раъд» танҳо як таъбири дигари Масеҳ ҳамчун Алфа ва Омега мебошанд, зеро рамзшиносии асосии «ҳафт раъд» ин аст, ки он «тасвири пайдарпайи воқеаҳо»-еро ифода мекунад, ки аз соли 1798 то 1844 ба вуқӯъ пайваستاанд ва дар «воқеаҳои оянда» тақрор

мешаванд, ки «ба тартиби худ ошкор хоҳанд шуд» дар таърихи саду чилу чаҳор ҳазор. Пас, «ҳафт раъд» рамзи Алфа ва Омега мебошанд; ки Ё ҳамчунин ибтидо ва интиҳо; аввалин ва охирин, таҳкурси ва маъбад; санги кунҷ ва санги тоҷгузор — ҳафт раъд аст.

Нури се давраи рамзӣ дар Дониёл боби дувоздаҳ бояд бо нури ҳафт раъд мутобиқ бошад, зеро онҳо ҳамон як хатти айнии набувватӣ мебошанд. Дар давраи аввал Масеҳ ҳар ду дасти Худро ба осмон мебардорад, ҳамчунон ки дар Ваҳй боби даҳ бо як даст мекунад. Дар Ваҳй боби даҳ дасти Ё рамзи анҷоми татбиқи вақти набувватӣ мегардад ва гузариширо аз давраҳои вақти набувватӣ ба танҳо давраҳои набувватӣ нишон медиҳад. Он гузариши қоидаи асосии набувватӣ, ки аз ҷониби миллериён ба кор бурда мешуд, ба василаи гузариши бузург аз ҳарфӣ ба рӯҳонӣ дар замони Масеҳ тимсол шуда буд.

Ҳавворӣ Павлус бархост, то қоидаи бузурги нубувватиро, ки бо хати нубувватии қавми баргузида алоқаманд аст, барқарор намояд. Дар худӣ оғози Исроили рӯҳонӣ қоидаи бузурги нубувватие барқарор карда мешавад, ки худӣ аҳдро аз нав таъриф мекунад. Аз он пас, фарзанди Иброҳим будан ин буд, ки инсон ба воситаи имон фарзанди Иброҳим бошад, на аз рӯи хун. Ин принсипи нубувватӣ пеш аз ҳама тавассути қалами Павлус муқаррар карда шуд, ки дар ин ҷиҳат Масеҳро дар боби даҳуми Ваҳй тимсол мекард ва татбиқи нубувватии вақтро дар соли 1844 тағйир дода, ба поён расонд.

Аҳд бо инсоният тавассути камони абрӣ ифода меёбад, ва киштии Нӯҳ як давраи вақтро таҷассум мекунад — пеш ва баъд аз тӯфон, вақте ки ҳанӯз қавми баргузидаи ба таври равшан муайяншуда вучуд надошт. Даъвати Иброҳим тағйироти бузург ва муҳимро дар муносибати нубувватии Худо бо инсоният ифода мекард. Аҳде, ки бо Иброҳим баста шуд, як гардиши бузургро дар ҷараёни таърихи аҳд ифода менамуд, ва бо ин он гузариши бузургро аз зоҳирӣ ба рӯҳонӣ дар айёми Павлус, ва аз татбиқи замони ба бе татбиқи замони дар соли 1844 намунавӣ месохт.

Аввалин тағйир дар аҳди Худо бо инсоният боғи Адан буд, ва тағйири ошкоршуда маҳдудиятҳои буд бар дарахти ҳаёт, ва он ҳамчунин боиси тағйири либос гардид — аз нури рӯҳонӣ ба пӯсти воксии барра. Тағйири навбатии бузург дар таърихи аҳд тӯфон аст, ки Нӯҳ онро намояндагӣ мекунад, ҳамчунон ки Одам дар аввалин тағйири бузурги аҳд намояндагӣ мекард. Сипас гузариш ба қавми баргузида бо Абром, ки ба Мусо расонд, ва ӯ усулҳои нубувватиро муаррифӣ мекунад, ки як рӯз намояндаи як сол аст. Он усул то соли 1844 эътибор дорад, вақте ки боз як тағйири бузурги аҳд ба вукӯъ омад. Дар давраҳои азими таърихи аҳд ҳамеша як тағйири бузург дар яке аз усулҳои Каломи нубувватии Худо вучуд дорад. Он тағйир дар давраи таърихи яксаду чилу чор ҳазор ин аст, ки Алфа Омега Ҳақиқат аст. Алфа ва Омега он усулест, ки поён ҳамеша бо ибтидо дар Каломи Худо тасвир карда мешавад. Ба он усули Алфа ва Омега сохтори сегонаи калимаи ибронии «ҳақиқат» пайваست аст.

Гузариши бузурги нубувватӣ дар ҷараёни таърихи бақия бевосита дар ҳар як аз таърихҳои асосии аҳд намояндагӣ мешавад, ва ҳамчунин дар дигар хатҳои ҳақиқат. «Калид»-е ки бар Илиқим дар Ишаё 22:22 ниҳода мешавад, ҳамон калидест, ки ба Петрус дар Панюм дар

Матто боби шонздаҳум дода шуд. Он калид ба калисои Филоделфия дода мешавад, ва маҳз Виям Миллер буд, ки ба ӯ он калид дода шуд, ки ба воситаи он тавонист бо асли як рӯз баробар ба як сол пайванд ёбад, аслеро, ки Мусо дар чараёни таърихи худ сабт намуда буд, ва он таърих намунаи таърихи миллеритҳо буд. Пайванди Миллер бо нубуввати Мусо бо пайванди Павлус бо нубуввати Абром намояндагӣ шуда буд. Ва чаро Миллер набояд бо Мусо пайванд меёфт, дар сурате ки наҷоти Мусо дар киштӣ бо наҷоти Нӯҳ дар киштӣ пайванд ёфта буд, то ҳар ду аҳдро бо ҳам бипайвандад. Гузаришҳои татбиқи нубувватӣ, ки аз Адан оғоз меёбанд, муайян месозанд, ки ваҳйи бузурги нури нубувватӣ дар таърихи қавми аҳди ниҳой — яксаду чилу чор ҳазор — шинохта мешавад. Ман бар он назарам, ки он гузариши бузурги нубувватӣ бо ҳафт раъд намояндагӣ мешавад, ки бевосита бо се давраи боби дувоздахуми Дониёл пайваست ҳастанд, ва инҳо танҳо ҳангоме шинохта мешаванд, ки усулҳои алфа ва омега бар татбиқи хат бар хат ба кор бурда шаванд, татбиқи ки бар сохтори сесатҳии ҳақиқат устувор аст.

Дар оятҳое, ки бевосита пеш аз эълони он ки «дигар вақт нест» омадаанд, Масеҳ ҳафт раъдро муаррифӣ намуд, ки онҳо низ, ҳамон тавре ки ҳақоқиқи Дониёл дувоздах, мӯҳр зада шуда буданд. Мазмуни марди либоси катонӣ, ки дар боби дувоздах ҳар ду дасти худро боло мебардорад, кушода шудани китоби Дониёл аст; ва мазмуни Масеҳ — Шери дар Ваҳй даҳ — мӯҳр зада шудани ҳафт раъд аст. Хоҳар Уайт мӯҳр задани ҳафт раъдро бо мӯҳр зада шудани китоби Дониёл ҳамоҳанг месозад.

«Пас аз он ки ин ҳафт раъд овозҳои худро бароварданд, ба Юҳанно, чунон ки ба Дониёл дар бораи китоби хурд, чунин дастур дода мешавад: “Он чиро, ки ҳафт раъд гуфтанд, мӯҳр кун.” Инҳо ба рӯйдодҳои оянда дахлдоранд, ки ба тартиби худ ошкор хоҳанд шуд». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, ҷилди 7, 971.

Ҳафт раъд ба воситаи Ваҳйи даҳум, Рӯҳи Нубувват ва таърихи миллерчиён аз соли 1840 то 1844 муайян карда мешаванд, ки он дар таърихи саду чилу чор ҳазор такрор мегардад. Дар ҳамон порча инчунин гуфта шудааст: «Нури маҳсусе, ки ба Юҳанно дода шуд ва дар ҳафт раъд баён гардид, тасвири ҳодисаҳое буд, ки зерини паёмҳои фариштаи якум ва дуум ба вуқӯъ меомаданд. Барои мардум донишмандони ин ҷизҳо беҳтар набуд, зеро имони онҳо ҳатман бояд озмуда мешуд. Дар тартиби Худо ҳақоқиқи бисёр аҷоиб ва пешрафта эълон карда мешуданд». Миллерчиён намефаҳмиданд, ки бояд бо ду ноумедӣ рӯ ба рӯ шаванд, зеро ҳамина норасоии фаҳмиши онҳо барои озмудани онҳо тарҳрезӣ шуда буд. Миллерчиён ҳеҷ «ҳақоқиқи пешрафта»-ро гумон намекарданд, яъне онҳо ҳеҷ «тағйироти бузурги нубувватӣ»-ро дар таърихи аҳд интизор набуданд.

Ҳарчанд «барои» халқи «миллеритӣ» «донишмандони ин ҷизҳо беҳтарин набуд», он яксаду чихилу чаҳор ҳазор бо ҳамон таърих озмуда мешаванд, аммо на ба воситаи нофаҳмии бегуноҳонаи таърих, балки барои нафаҳмидани таърихе ки аз шумо талаб мешавад онро бидонед. Ин ҳамон озмоиш аст, фақат ба таври баръакс. Юҳанно дар Ваҳй боби даҳ, пеш аз ҳама яксаду чихилу чаҳор ҳазорро намояндагӣ мекунад ва танҳо дар марҳилаи дуум, ҳаракати миллеритии фариштагони якум ва дуумро. Ин вақте шинохта мешавад, ки шумо мебинед Юҳанно пешаки дар бораи хӯрдани китобчаи хурд оғоҳ карда мешавад, ки он аввал

ширин ва сипас талх хоҳад буд. Барои миллеритҳо беҳтарин набуд, ки маънои он чӣ буд бидонанд, аммо Юҳанно халқеро намояндагӣ мекунад, ки пешакӣ медонанд, ҳангоме ки миллеритҳо китобчаи хурдро хӯрданд, чӣ воқеъ мегардад.

Ва ман назди фаришта рафта, ба ӯ гуфтам: «Он китобчаи хурдро ба ман бидеҳ». Ва ӯ ба ман гуфт: «Онро бигир ва бихӯр; ва он шиками туро талх хоҳад кард, аммо дар даҳонат мисли асал ширин хоҳад буд». Ва ман он китобчаи хурдро аз дасти фаришта гирифта, онро хӯрдам; ва он дар даҳони ман мисли асал ширин буд; ва ҳамин ки онро хӯрдам, шиками ман талх гардид. Ваҳй 10:9, 10.

Ба Юҳанно пешакӣ дар бораи таҷрибаи талху ширини солҳои 1840 то 1844, яъне таърихе, ки дар боби даҳум тасвир шудааст, гуфта мешавад. Он таҷрибае, ки дар оятҳои нӯҳум ва даҳум бисёр равшан нишон дода шудааст, ҳамчунин дар оятҳои дуюм то чоруми бебаҳс муайян карда мешавад.

Ва ӯ дар дасташ китоби кӯчаке кушода дошт; ва пои ростии худро бар баҳр, ва пои чапи худро бар замин ниҳод, Ва бо овози баланд нидо кард, чунон ки шер наъра мезанад; ва ҳангоме ки нидо кард, ҳафт раъд овозҳои худро баён намуданд. Ва ҳангоме ки ҳафт раъд овозҳои худро баён намуданд, ман мехостам бинависам; ва овозе аз осмон шунидам, ки ба ман мегуфт: «Он чизҳоро, ки ҳафт раъд баён намуданд, мӯҳр намо, ва онҳоро манавис». Ваҳй 10:2–4.

«Ҳафт раъд» «баёни рӯйдодҳо»-ро ифода мекунад, ки зери фариштагони якум ва дуюм ба вуқӯъ мепайвастанд, ва ҳамчунин «рӯйдодҳои ояндаро, ки ба тартиби худ ошкор хоҳанд шуд». «Ҳафт раъд» ҳақиқатеро ифода мекунад, ки таърихи миллеритҳо дар таърихи яқсаду чилу чор ҳазор такрор мешавад, ва ҳақиқатҳое ки дар вақти охир аз соли 1798 ва баъд аз он муҳркушӣ шуданд, муҳркушии ҳақиқатро дар айёми охири қавми Худо ифода менамоянд. Исо дар Ваҳй боби даҳум, бо Исо дар Дониёл боби дувоздахум мутобиқат дорад. Дар ҳар ду порча, мӯҳр кардан ва муҳркушии ҳақиқати озмоишӣ дар айёми охир баён шудааст.

Баъзеҳо мумкин аст баҳс кунанд, ки Исо дар ояти ҳафт сухан мегӯяд, аммо Ҷабраил дар оятҳои ёздаҳ ва дувоздах ба Дониёл сухан мегӯяд; лекин ҳамчунин метавон онро чунин фаҳмид, ки Исо дар ҳар се порча сухан мегӯяд. Дар ҳар ду ҷониби ин масъала, овозе ки ба воситаи Дониёл сухан мегӯяд, овози Масеҳ аст, ва се давраи нубувватӣ дар боби дувоздах каломи Масеҳ мебошанд, ва Ӯ ин се давраро дар сохтори ҳақиқат баён менамояд. Ҳар се давра мӯҳр зада шудаанд, ва онҳоро як рамзи сегона месозанд.

Ояти ҳафтум ба анҷом ёфтани аҷоибот ишора мекунад ва кори ниҳони Масеҳро дар Қудси Қудсҳо муайян месозад, ҳангоме ки Ӯ гуноҳҳои саду чилу чаҳор ҳазорро маҳв менамояд ва онҳоро муҳр мезанад. Ояти якум «аҷоибот»-ро муайян мекунад, ва охири ин се оят низ «аҷоибот»-ро ҳамчун онҳое муайян мекунад, ки барои интизор шудан ва аз сар гузаронидани ноумедии аввал муборак мебошанд. Давраи миёна исёни инсониятро дар ҷараёни бӯҳрони қонуни якшанбе муайян мекунад, ва ҳамчунин давраро муайян месозад, ки ба қонуни якшанбе мебарад, ҳамчун давраи омодагӣ барои саду чилу чаҳор ҳазор. Ҳамаи ин оятҳо бевосита муайян мекунанд, ки «бар сари» қавми Дониёл «дар айёми охир» чӣ

хоҳад омад. Ҳар се оят дар бораи мавзӯи поксозии саду чилу чаҳор ҳазор сухан меғӯянд. Давраи аввал бо давраи сеюм мувофиқат мекунад, ва давраи миёна исёни тамоми чаҳонро ифода мекунад, дар ҳоле ки онҳо ба сӯи Ҳармичидӯн пеш мераванд.

Агар он се давра ҳамон ҳафт раъд бошанд, пас он се оят бояд «воқеаҳои ояндаро, ки [ошкор] хоҳанд шуд ба тартиби худ» муайян созанд, ва он «воқеаҳои оянда» бо «баёни воқеаҳое, ки дар замони фариштаи якум ва дуум ба амал омаданд» аз соли 1840 то 1844 мувофиқат хоҳанд кард. Якчанд ҳақиқатҳо ҳастанд, ки ин ҳаракат онҳоро пазируфтааст ва онҳо аз фаҳмиши пешоҳангон ба таври равшан фарқ мекунанд, вале ҳамаи он ҳақиқатҳо бо фаҳмиши пешоҳангон мувофиқат доранд. Аз давраи Миллериён то имрӯз як тағйироти бузурги нубувватӣ ба амал омадааст. Қоидаи як рӯз баробари як сол намунаи классикии он аст, аммо дигарҳо низ ҳастанд. Намунаи як тағйироти бузурги нубувватӣ дар иртибот бо ҳафт раъд нишон дода мешавад.

Баъд аз он ки дар ояти охирини боби даҳум ба Юҳанно гуфта шуд, ки ӯ бояд боз нубувват кунад ва ба ин васила таъкид гардид, ки таърихи боби даҳ ҳам ҳаракати Миллериён ва ҳам яксаду чилу чор ҳазорро намоёндагӣ мекард, ба ӯ асосе дода шуд, то маъбадро чен кунад, аммо ба ӯ гуфта шуд, ки саҳни ҳавлиро вогузорад.

Ва ба ман найе дода шуд, монанди асо; ва фаришта истода, меғуфт: Бархез ва маъбади Худо, ва қурбонгоҳ, ва онҳосро, ки дар он сачда мекунанд, чен намо. Аммо саҳни берунии маъбадро канор бигузор ва онро чен макун; зеро он ба халқҳо дода шудааст; ва онҳо шаҳри муқаддасро чихилу ду моҳ поймол хоҳанд кард. Ваҳй 11:1, 2.

Ҳангоми чен кардани маъбад дар давраи баъд аз соли 1844, ба Юҳанно гуфта мешавад, ки ғайрияхудиёро, ки ҳамчун саҳни берунӣ тасвир шудаанд, канор гузорад. Ин тасвир дар соли 1844 нишон меод, ки Худо нав арӯси аҳди наvero баргузида буд, ва он гоҳ миёни арӯси Ӯ ва саҳни берунӣ фарқ гузошта шуд. Хоҳар Уайт ба равшанӣ баён мекунад, ки саҳни берунӣ намоёндаи ғайрияхудиён аст ва маъбад — қавми баргузидаи Худост; танҳо боби «Саҳни берунӣ»-ро дар китоби «Орзуи асрҳо» бихонед.

Юҳанно миллерчиёро тасвир мекунад, ки дар соли 1844 тоза халқи баргузидаи Худо гардида буданд. Байни миллерчиён, ки тоза паёми талху ширинро аз сар гузаронида буданд, ва боқии чаҳони эътирофкунандаи масеҳӣ, ки ҳамчун ғайрияхудиён тасвир шудааст, тафовуте гузошта шуд.

Аз соли 1840 то ноумедии аввал таҳкурсеӣ гузошта шуд, ва маъбад дар вақти эълони Нидои Нимашаб ба анҷом расид. Сипас ноумедии бузург фаро расид, ва ба Юҳанно гуфта мешавад, ки бархезад ва чен кунад, аммо ғайрияхудиёро вогузорад. Юҳанно кушодашавии довариро тасвир мекунад, ва аз ҳамин сабаб илҳом ченкунии Юҳанноро дар ин оятҳо ҳамчун рамзи доварии тафтишотӣ татбиқ менамояд. Он чиро, ки мо ҳоло дар бораи Юҳанно ҳамчун рамзи чен кардан баён кардем, бо фаҳмиши маъмулии адвентистӣ мувофиқ аст, аммо дар ин ҳаракат дар фаҳмиши ин рамз тағйироти бузурге ба вучуд омад.

Мутобиқи фаҳмиши миллеритӣ, мо ба ин дарёфт расидем, ки дар доираи таърихи миллеритҳо, ки аз ҷониби Юҳанно дар боби даҳум тасвир шудааст, ҳамчунин пешгӯии як ҳаракати мувозӣ вучуд дошт, ки ба яксаду чилу чор ҳазор табдил меёфт. Мо дарк кардем, ки агар андозаҳои таърихи миллеритиро бигиред ва замони халқхоро канор гузоред, метавонед ҳамон маъбадеро, ки Юҳанно чен мекард, бубинед.

Мо омадем бубинем, ки як пешгӯии замони 2520-сола дар соли 1798 ва дигаре дар соли 1844 ба анҷом мерасад, ва ба ин васила давраи чихилу шашсоларо ошкор месозад, ки Масех дар он маъбади миллериро бино кард. Юҳанно саҳни беруниро ҳамчун халқҳои ғайрияхудӣ муайян намуд, ва як «замонҳои ғайрияхудӣ»-и пешгӯна вучуд дорад.

Ва онҳо ба дами шамшер хоҳанд афтод, ва ба асорат ба ҳамаи халқҳо бурда хоҳанд шуд; ва Уршалим аз ҷониби халқҳои ғайрияхудӣ поймол хоҳад гардид, то даме ки замонҳои халқҳои ғайрияхудӣ ба анҷом расанд. Луқо 21:24.

«Замонҳо»-и халқҳо ба шакли ҷамъ омадааст ва ду давраеро ифода мекунад, ки дар онҳо ҳам Исроили айнӣ ва ҳам Исроили рӯҳонӣ поймол карда шуданд. Охири ин ду поймолшавӣ — бутпарастӣ, ки пас аз он папагарӣ омад — дар соли 1798 ба анҷом расид. Бар ҳилофи ҳар он чи мумкин аст иддао шавад, «замонҳои халқҳо» дар соли 1798, бо омадани ғариштаи аввал, ба поён расиданд. Юҳанно бояд аз соли 1798 ба чен кардан оғоз менамуд, ва на пеш аз он. Ў дар таърихи соли 1844 ҷой дода шуд; пас, канор гузоштани он даврае ки дар соли 1798 анҷом ёфт, маънои канор гузоштани саҳро дошт, ва бо ин амал шумо чилу шаш соларо ошкор месозед, ки дар онҳо маъбади миллерӣ аз ҷониби Пайғомбари Аҳд барафрохта шуд. Аз ин татбиқ бисёр ҳақиқатҳое, ки бо он вобастанд, бармеоянд, аммо ман фақат инро ҳамчун намунае аз нуре истифода мебарам, ки аз фаҳмиши пешқадамон фарқ мекунад, вале он нурест, ки ба ҳақиқатҳои аслии муҳолифат намекунад, аммо дигар вақтро татбиқ намесозад.

Ҳамин ҳақиқати мушаххас пеш аз 11 сентябр шинохта шуда буд, аммо дар ҳақиқат пас аз 11 сентябр амиқан устувор гардид. Ҳақиқати он ки Юҳанно маъбадро чен мекунад, аз ҳафт раъд ҷудо карда намешавад, зеро ин айнан ҳамон порча аст. Дар бораи татбиқи ҳафт раъд ҳақиқате вучуд дорад, ки то даврае мӯҳр шуда буд, ки дар он «аҷоибот»-и боби дувоздаҳуми Дониёл ба анҷом мерасад. Татбиқи «ҳафт раъд», ки пас аз июли соли 2023 кушода шуд, комилан мувофиқат мекунад, ё бигзор бигӯям, ки он се ояи Дониёли дувоздаҳро ба таври амиқ такмил медиҳад.

Хоҳар Уайт барои тавсифи муносибати китобҳои Дониёл ва Ваҳй калимаи complement-ро ба кор мебарад, на калимаи compliment-ро. Complement, ки маънояш «ба камол расонидан» аст, ҳамон чизест, ки ин ду китоби нубувватӣ барои якдигар анҷом медиҳанд. Ҳафт раъд, ҳангоме ки дар боби дувоздаҳуми Дониёл пас аз июли соли 2023 мӯҳрашон кушода мешавад, паёми дар он ҷойдоштаро ба камол мерасонанд. Он чизе ки ҳафт раъдро мекушояд, принципи алфа ва омега дар пайвастагӣ бо сохтори ҳақиқат аст.

«Замонҳо»-и халқҳо дар соли 1798 ба анҷом расид ва ду давраи 1260-соларо ифода мекунад, ки дар онҳо нахуст бутпарастӣ ва сипас папиат муқаддасгоҳ ва лашкарро поймол карданд.

Ҳангоме ки маъбадро чен мекунем, бояд саҳро канор гузорем, ва саҳн то соли 1798 тӯл мекашад, вале баъд аз соли 1844 дигар вақт нест. Имрӯз 1260 сол танҳо як давраи вақтро ифода мекунад, ки фарқияти байни маъбад ва саҳро муайян месозад. Аз ҳамин сабаб, аз 18 июли соли 2020 то моҳи июли соли 2023 поймол кардан анҷом ёфт. Имрӯз чен кардани маъбад, дар иртибот бо ҳафт раъд, ки таҷзияи рӯйдодҳоеро ифода мекунанд, ки зери паёмҳои фариштаи яқум ва дуум ба вуқӯъ пайвастанд, ҳамон корест, ки ба Юҳанно вогузор шудааст. «Кори бузурги мо» он аст, ки паёмҳои се фариштаро «муттаҳид» созем, ва ба ин васила кори нубувватиро муайян намоем, ки дар таърихи аҳди пешин анҷом дода нашуда буд ва ҳатто ҳоло низ хеле кам анҷом дода мешавад. Вақте ки мо саҳро, ки замони халқро ифода мекунад, канор мегузорем, мо 1260 соли таъкиби папири, ки дар замони интиҳо дар соли 1798 ба анҷом расид, канор мегузорем.

Маъбаде, ки дар таърихи миллӣ дар давоми чилу шаш сол бино карда шуд, маъбадеро муайян мекунад, ки аз моҳи июли соли 2023 то андак пеш аз қонуни якшанбе бино мегардад. Он таърих давраи ҳафт раъд — «ҳодисаҳои оянда» — аст, ки «дар тартиби худ» на шояд, балки ҳатман, «ошкор хоҳанд шуд».

Вақте ки мо таърихи фариштаи аввалро бо таърихи фариштаи дуум якҷо менамоем, мебинем, ки таърих бо ноумедии алфа оғоз ёфта, бо ноумедии омега анҷом меёбад. Вақте ки мо нишонаҳои нубувватиро дар таърихи фариштаи аввал аз соли 1840 то 19 апрели соли 1844 бо нишонаҳои фариштаи дуум, ки дар ҳамон вақт омад ва то расидани фариштаи сеюм дар 22 октябри соли 1844 идома ёфт, мутобиқ месозем, — мо ду давраро дар ихтиёр дорем, ки ҳар ду ҳам бо омадани як фаришта оғоз меёбанд ва ҳам бо омадани як фаришта анҷом меёбанд. Таърихи аз фариштаи аввал то дуум таърихи аз фариштаи дуум то сеюмро нишон медиҳад.

Шаҳодати нубувватӣ бар он ки ин татбиқ дуруст аст, дар алфа ва омегаи ин татбиқ пайдо мешавад. Ду хати мувозӣ, ки якҷо татбиқ шудаанд, ва ибтидо ва интиҳои ҳар ду хат, фаро расидани як фариштаро муайян месозанд. Сипас, вақте ки онҳо хат бар хат якҷо ба як хат муттаҳид мешаванд, ибтидо ноумедии аввалро нишон медиҳад ва интиҳо ноумедии бузургро нишон медиҳад. Далели дигар дар усулҳои алфа ва омега пайдо мешавад, ки интиҳоро аз ибтидо бузургтар муайян мекунад. Ноумедии алфа, ки бо ноумедии бузурги омега анҷом меёбад, унсури хурдтар ва бузургтари алфа ва омегаро муайян мекунад.

Вақте ки мо аз 19 апрели соли 1844 оғоз мекунем (омадани фариштаи дуум, ки ба омадани фариштаи сеюм дар 22 октябри соли 1844 мебарад); ва пас инчунин хати дуумро аз 11 августи соли 1840 оғоз мекунем, ки дар 19 апрели соли 1844 ба поён мерасад, меёбем, ки ноумедии 19 апрели соли 1844 ҳам алфа ва ҳам омегаи хати нубувватист, ки аз якҷо кардани хати нубувватии фариштаи яқум ва дуум ба вучуд меояд.

Дар охири он давра, шумо фариштаи сеюмро мебинед, ки ҳамроҳи фариштаи дуум меояд, ва ба ин васила 9/11-ро, инчунин ду овози фариштаи қавии боби ҳаждаҳуми Ваҳйро намунавор нишон медиҳад. Он ду овоз ҳам паёми фариштаи дуум ва ҳам паёми фариштаи сеюм мебошанд, ва он ду фаришта 22 октябри соли 1844 ба ҳам расиданд, ва боз ҳамдигарро

мулоқот мекунанд, вақте ки он ду таърих сатр бар сатр бо ҳам оварда мешаванд. Вақте ки онҳо ба ин тарз бо ҳам оварда мешаванд, таърихи аз ноумедии аввал то ноумедии бузургро ифода мекунанд, ва аломати роҳ дар миёни он таърих, дар замони миллеритҳо, ҷамъомади хаймавии Эксетер буд, ки дар он ду табақаи ибодаткунандагон зоҳир гардиданд, ки исёни бокирагони аблаҳро дар масал намоёндагӣ мекарданд ва аломати миёнаро ҳамчун исён муайян месохтанд.

Ҳафт раъд таърихи паёмҳои фариштаи якум ва дуҷумро, ки бо ҳам «сатр бар сатр» пайваста шудаанд, ифода мекунанд; ва ин, баъдан, дар таърихи саду чилу чаҳор ҳазор, як давраро аз ноумедии аввал то ноумедии бузург муайян месозад. Фаҳмиши он чи ин таърих ба таври нубувватӣ ифода мекунад, ба таври комилан мувофиқ бо паёме ҳамоҳанг аст, ки дар Дониёл боби дувоздаҳум ҳамчун мӯҳрзада то вақти охир тасвир шудааст.

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод, аммо ман он қисми охири рӯёи Дониёлро, ки фақат ба тасвири Дониёл дар бораи қавми Худо дар айёмҳои охир дахл дорад, боқӣ мегузорам. Дар доираи қоидаи зикри нахустин диққат диҳед, ки дар ояти якум Дониёл дар ҷумлаи онҳое қарор дорад, ки рӯёро мефаҳманд. Нахустин чизе, ки дар ин рӯё зикр мешавад, тасвири Дониёл ҳамчун яке аз хирадмандоне аст, ки мефаҳманд; ва нӯҳ ояти охири ҷамагӣ дар бораи хирадмандоне мебошанд, ки дар рӯзи бисту дуҷум мефаҳманд.

Дар соли сеюми Куруш, подшоҳи Форс, ба Дониёл, ки номаш Белтешатсар хонда мешуд, чизе ошкор карда шуд; ва он чиз рост буд, вале вақти муайяншуда дароз буд; ва ӯ он чизро фаҳмид, ва маънои рӯёро дарк кард.

Дар он рӯзҳо ман, Дониёл, се ҳафтаи пурра мотамдор будам. Нони лазизе нахӯрдм, гӯшт ва шароб ба даҳонам надаромад, ва умуман худро рағбан накардам, то он ки се ҳафтаи комил ба анҷом расид. Ва дар рӯзи бисту чоруми моҳи якум, ҳангоме ки ман дар қанори дарёи бузург, яъне Ҳиддакал, будам; он гоҳ ҷашмони худро боло бардоштам ва нигаристам, ва инак

марде муайяне, ки либоси катон дар бар дошт ва миёнаш бо тиллои ноби Ёфоз баста шуда буд; баданаш низ мисли забарҷад буд, ва рӯяш ҷун намуди барқ, ва ҷашмонаш мисли ҷароғҳои оташ, ва бозуҳояш ва пойҳояш ба ранг мисли биринҷи сайқалёфта, ва овози суҳанонаш мисли овози анбӯҳи мардум.

Ва ман, Дониёл, танҳо ин рӯёро дидам; зеро мардоне ки бо ман буданд, рӯёро надиданд; аммо ларзиши азиме бар онҳо афтод, ба тавре ки гурехтанд, то худро пинҳон кунанд. Пас ман танҳо мондам, ва ин рӯёи азимро дидам, ва дар ман ҳеч қуввате намонд; зеро ҳусни ман дар ман ба фасод табдил ёфт, ва ман ҳеч қувватеро нигоҳ надоштам.

Вале овози суҳанони ӯро шунидам; ва ҷун овози суҳанони ӯро шунидам, ба ҳоби гароне бар рӯям афтодам, ва рӯям сӯи замин буд. Ва инак, дасте ба ман расид, ки маро бар зонуҳоям ва бар қафи дастонам бардошт. Ва ӯ ба ман гуфт,

Эй Дониёл, эй марди бағоят маҳбуб, каломеро, ки ба ту мегӯям, бифаҳм, ва рост бархез; зеро акнун ман назди ту фиристода шудаам.

Ва ҳангоме ки ӯ ин суҳанро ба ман гуфт, ман ларзон бархостам. Он гоҳ ӯ ба ман гуфт, Натарс, эй Дониёл; зеро аз рӯзи аввал, ки дилатро бар он ниҳодӣ, то бифаҳмӣ ва пеши Худои худ худро фурӯтан соӣ, суҳанонат шунида шуданд, ва ман ба сабаби суҳанонат омадам. Аммо мири подшоҳии Форс бисту як рӯз ба ман муқовимат кард; вале инак, Микоил, яке аз мирони сарвар, ба ёрии ман омад; ва ман он ҷо назди подшоҳони Форс мондам.

Алҳол омадам, то ба ту фаҳмонам, ки дар рӯзҳои охир ба қавми ту чӣ воқеъ хоҳад шуд; зеро ки рӯё ҳанӯз барои рӯзҳои бисёр аст.

Ва чун ин суҳанонро ба ман гуфт, рӯямро ба замин ниҳодам ва гунг шудам. Ва инак, касе монанди шабоҳати писарони одам ба лабонам даст расонид; он гоҳ даҳонамро кушода, суҳан гуфтам ва ба он ки пеши ман меистод, гуфтам,

Эй оғои ман, ба сабаби ин рӯё дардҳоям бар ман бозгаштанд, ва ман ҳеҷ қуввате дар худ нигоҳ надоштаам. Зеро чӣ гуна бандаи ин оғои ман метавонад бо ин оғои ман суҳан гӯяд?

зеро ки дар ҳақи ман, дарҳол дар ман ҳеҷ қуввате боқӣ намонд, ва ҳатто нафасе низ дар ман намонд. Пас боз касе, ки ба шабоҳати одам буд, омад ва ба ман даст расонд, ва маро қувват бахшид, Ва гуфт,

Эй марди бисёр маҳбуб, натарс; осоиш бар ту бод; қавӣ бош, оре, қавӣ бош. Ва ҳангоме ки ӯ ба ман суҳан гуфт, ман қувват гирифтам ва гуфтам: Бигзор оғоям суҳан гӯяд, зеро ту маро қувват бахшидӣ. ...

Вале ту, эй Дониёл, ин суҳанонро пинҳон дор ва китобро то замони охир мӯҳр намо; бисёрон ба ҳар сӯ давутоғ хоҳанд кард, ва дониш афзун хоҳад шуд.

Пас ман, Дониёл, нигаристам, ва инак, ду нафари дигар истода буданд: яке дар ин тарафи соҳили дарё, ва дигаре дар он тарафи соҳили дарё. Ва яке ба он марди либоси катонӣ дар бардошта, ки бар рӯи обҳои дарё буд, гуфт: «То анҷоми ин аҷоиб чӣ қадар вақт хоҳад буд?»

Ва ман он мардеро, ки либоси катонӣ дар бар дошт ва бар обҳои дарё буд, шунидам, ҳангоме ки дасти рости худ ва дасти чапи худро сӯи осмон бардошт ва ба Номе ки то абад зинда аст, қасам ёд кард, ки ин барои як замон, ду замон ва нима аз замон хоҳад буд; ва ҳангоме ки пароканда сохтани қудрати қавми муқаддасро ба анҷом расонад, ҳамаи ин чизҳо ба анҷом хоҳанд расид.

Ва ман шунидам, вале нафаҳмидам; пас гуфтам: «Эй Худованди ман, анҷоми ин чизҳо чӣ хоҳад буд?»

Ва ӯ гуфт: «Ба роҳи худ бирав, эй Дониёл; зеро ин суҳанон то вақти интиҳо баста ва мӯҳр шудаанд. Бисёре пок хоҳанд шуд, ва сафед гардонда хоҳанд шуд, ва озмуда хоҳанд шуд; аммо шарирон шарорат хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз шарирон нахоҳад фаҳмид; аммо доноён хоҳанд фаҳмид.»

Ва аз вақте ки қурбонии доимӣ бардошта шавад ва макрӯҳи вайронӣ барпо гардад, як ҳазору дусаду навад рӯз хоҳад буд.

Хушо он касест, ки интизорӣ мекашад ва ба ҳазору сесаду сию панҷ рӯз мерасад.

Вале ту ту ба роҳи худ бирав то ба интиҳо; зеро ту ором хоҳӣ гирифт, ва дар қуръаи худ дар охири айём бархоҳӣ хест. Дониёл 10:1–18; 12:4–13.